

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada (przewodniczący)

SSN Marek Sychowicz

SSA Jan Futro (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku uprawnionego Wydawnictwa J.(...) S.A. z siedzibą w K.
przy uczestnictwie obowiązanego K.(...) S.A. z siedzibą w K.
o zawieszenie postępowania podziałowego i dopuszczenie uprawnionego
do udziału w sprawie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 maja 2010 r.,
zażalenia uprawnionego
na postanowienie Sądu Okręgowego w K.
z dnia 29 stycznia 2010 r., sygn. akt VII GZ (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w K. po rozpoznaniu sprawy z wniosku uprawnionego Wydawnictwa J.(...) SA z siedzibą w K. przy uczestnictwie obowiązanego K.(...) SA z siedzibą w K. o zawieszenie postępowania podziałowego i dopuszczenie uprawnionego do udziału w sprawie, na skutek zażalenia obowiązanego od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 25 listopada 2009 r. postanowieniem z dnia 29 stycznia 2010 r. uchylił zaskarżone postanowienie i zniósł postępowanie rejestrowe dotknięte nieważnością od dnia 25 listopada 2009 r.

Orzekając o kosztach postępowania zażaleniowego zasądził od uprawnionego na rzecz obowiązanej 107 zł.

W zażaleniu na zawarte w tym postanowieniu orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego, zaskarżając je w całości uprawniony zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 8 pkt 1 w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie żądania zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi właściwemu.

W uzasadnieniu wskazał, że Sąd rejestrowy będący niezawisłym sądem uwzględnił jego wniosek. Jeżeli sąd ten nie był właściwy winien zgodnie z art. 200 § 1 k.p.c. przekazać wniosek sądowi właściwemu. Uchybienie sądu w tym zakresie nie może obciążać uprawnionego.

Ponadto Sąd Okręgowy zasądził od uprawnionego stawkę należną w sprawie podatkowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uregulowanie rozłożenia kosztów postępowania między stronami oraz określania wysokości należnych kosztów zostało dokonane przez przepisy prawa formalnego, procesowego (art. 98 i nast. k.p.c.) w sposób „autonomiczny”, wyłączający, zatem dopuszczalność potraktowania zasądzonych z tego tytułu sum, jako roszczenia podlegającego przepisom prawa materialnego (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 1996 r. I CKU 40/96 - OSNC 1997/5/52).

Wyłącznie prawnoprosesowa podstawa orzekania w zakresie omawianych kosztów sprawia, że w doktrynie roszczenie o ich zwrot traktuje się, jako roszczenie pozostające do zasadniczego roszczenia procesowego w stosunku akcesoryjności formalnej, a nie akcesoryjności materialnej.

Pozostając na gruncie tego prawa stwierdzić trzeba, że podstawowy dla rozstrzygnięcia o zwrocie kosztów procesu art. 98 k.p.c. statuuje, w zakresie kosztów procesu zasadę odpowiedzialności za jego wynik. Strona przegrywająca sprawę zwraca na żądanie przeciwnika koszty procesu.

Dla oceny, czy strona przegrała sprawę, obojętne jest, czy ponosi ona winę za prowadzenie procesu. Sam fakt, że sprawę przegrała, choćby nawet tylko formalnie, kwalifikuje ją, jako stronę przegrywającą, obowiązującą do zwrotu kosztów przeciwnikowi.

Żalący się nie wskazał, a i z materiału zebranego w sprawie nie wynika by istniała podstawa do obciążenia tymi kosztami obowiązanego bądź by istniały szczególne, przewidziane w art. 102 k.p.c. podstawy do odstąpienia od obciążania uprawnionego tymi kosztami.

Na zasądzone koszty składają się opłata od zażalenia w wysokości 30 zł, stawka minimalna wynagrodzenia radcy prawnego w wysokości 60 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa podlegająca zaliczeniu do tych kosztów.

Fakt wadliwego powołania w uzasadnieniu § 8 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) pozostaje bez znaczenia.

Zasądzono, bowiem najniższą możliwą kwotę określoną w § 12 ust. 2 pkt 1 tegoż rozporządzenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. postanowił, jak w postanowieniu.